

V TAKÝCHTO KAMENNÝCH
DOMOCH ŽIJÚ ĽUDIA VYSOKO
V PERUÁNSKYCH HORÁCH.

Misia vysoko v horách

MÁRIA CHLEBANOVÁ

FOTO ARCHÍV VIERKY JURITKOVEJ

OSEMNÁŠŤ MESIACOV PREŽILA MEDZI OBYVATEĽMI DEDINKY LARES V PERU. VEDELA, ŽE BOH JE S ŇOU A POMÁHA JEJ, NO TAM VYSOKO V HORÁCH, TO VNÍMALA AKOSI INTENZÍVNEJŠIE – MISIJNÁ DOBROVOĽNÍČKA VIERKA JURITKOVÁ.

Vierka žije a pracuje ako učiteľka v materskej škole neďaleko Žiliny. Pochádza z Oravskej Polhory, vyštudovala predškolskú pedagogiku na Univerzite Mateja Bela a pred odchodom na misiu pracovala ako lektorka angličtiny. „Myšlienka ísť na misie skrsla vo mne pred viac ako desiatimi rokmi. Počas jedných duchovných cvičení sa mi dostal do rúk leták o dobrovoľníctve a veľmi ma oslovil. Neskôr som sa dozvedela, že sa dá ísť na misie aj k deťom do chudobných krajín, čo ma nadchlo ešte viac. Túžba ísť pomáhať chudobným a hlavne deťom bola pre mňa hnacím motorom, aj keď prešlo mnoho rokov, kým sa uskutočnila. Práca, pobyt v Anglicku, štúdium

na vysokej škole - no potom mi už nič nestálo v ceste a začala som navštevovať u saleziánov ročnú prípravu pre misijných dobrovoľníkov...“

NEVŠEDNÁ KRAJINA

Peru sa nachádza v Južnej Amerike. Je približne 25 - krát väčšie ako Slovensko, má okolo 28 miliónov obyvateľov a 3 oficiálne jazyky - španielčinu, kečuánčinu a ajmarčinu. V roku 1821 získalo nezávislosť a stalo sa republikou. Preslávené je najmä zrúcaninami mesta Machu Picchu, ktoré postavili Inkovia vo výške 2 430 metrov nad morom.

Vierkina misia bola iba pár hodín cesty od tohto miesta... Východné Peru pozostáva prevažne z vlhkých tropických džunglí najväčšieho pralesa na svete – Amazonského dažďového pralesa. Na juhu pozdĺž hranice s Bolíviou leží najvyššie položené jazero na svete Titicaca. Pozdĺž hranice s Čile sa rozprestiera zas najsuchšia púšť sveta Atacama... Je to nevšedná krajina, no veľmi veľa jej obyvateľov žije v úplnej chudobe. A práve veľký kontrast medzi majetnými a chudobnými bolo to, čo Vierku najviac prekvapilo. „V horách, kde som bola, väčšina ľudí žila len z toho, čo si dopestovali. Iba málo ich malo stálu prácu. Niektorí si privyrábali z turistického ruchu. Žili v domčekoch z kameňa bez okien, no napriek tomu boli šťastní.“

RUŽENEC, KNIŽKY, FILMY...

Vierka pôsobila v saleziánskej misijnej stanici. Okrem farnosti tam funguje internát, pekáreň a ihrisko, kde deti

BIRMOVKA PO PERUÁNSKY

Vo farnosti som viedla evidenciu filmov a kníh. Knihy som požičiavala deťom z internátu, pretože každý deň pred začatím úloh mali povinné polhodinové čítanie, aby sa zdokonaľovali v španielčine. Filmy sme deťom premietali 3-krát týždenne na internáte, raz do týždňa pre mládež a v sobotu pre ľudí z dediny. Učila som aj angličtinu, ale len naše deti. Posledné mesiace som chodila vypomáhať do miestnej materskej školy, veľmi ma to bavilo.“

NEUVERITEĽNÍ ĽUDIA

V súčasnosti v tejto misijnej stanici pôsobia ďalšie dve dobrovoľníčky zo Slovenska Katka Kňazčíková a Lenka Kostolanská. Tiež nám napísali, čo prežívajú.

V decembri mali dievčatá plné ruky práce s prípravou birmovky. Zdobili kostolík a pomáhali, kde bolo práve treba. V sobotu pred birmovkou mali deti celodennú duchovnú prípravu, ktorá končila svätou spoveďou. „Sviatosť birmovania tu prijalo 50 detí a mladých, aj z okolitých komunít. Atmosféra bola perfektná. Deti prišli v oblečení svojej komunity (v tomto oblečení sa neskôr ženia a vydávajú), spievalo sa z plného hrdla, tancovali sa tradičné tance. Bola to nádhera,“ hovorí Lenka.

„Peruánci sú neveriteľní ľudia. Dobrý, pokorný, prostý, chudobní... Doslova nechávajú svoj život v rukách Boha a on sa o nich s láskou stará. Ale ako! Tu nikto nepozná hodinky a nikto nič neplánuje, všetko to ide akosi samo. Pre nás organizovaných a na seba spoliehajúcich sa Európanov čosi nevystvetliteľné a nepochopiteľné, pre nich každodenná samozrejmosť. Všetko je tu v rukách Božích a Pán sa rád a vo veľkom stará o svojich najmenších...“ uzatvorila Katka. ■

„TU NIKTO
NEPOZNÁ HODINKY
A NIKTO NIČ
NEPLÁNUJE...“

trávia voľný čas.

Vierka sa venovala predovšetkým deťom na internáte. Doobeda pomáhala vo farnosti. Deti sa vracali zo školy okolo druhej popoludní, a potom sa im venovala až do večera. „Hrala som sa s nimi, pomáhala s úlohami, zúčastňovali sme sa spoločne na svätých omšiach, modlili sme sa spolu sv. ruženc. Mala som na starosti prváčikov a druhákov. Prváci, keď k nám prídu, nevedia po španielsky, len kečuánsky, ale druháci už čo - to vedia, a tak im prekladajú.“

Vierka Juritková:

„V horách je život skutočne ťažký...”

„TÚŽBA ÍŠŤ
POMÁHAŤ
BOLA PRE
MŇA HNACÍM
MOTOROM...”

Ako si vnímala ľudí v krajine?

Ľudia sú tam priateľskí a srdeční. Veľmi si vážia, keď tam

niekto príde nezištne pomáhať. S ľuďmi však bolo ťažké sa dorozumieť, keďže väčšina z nich rozpráva len kečuánsky.

Kde si bývala?

Bývala som v areáli fary, kde boli ubytovaní dvaja kňazi, jedna rehoľná sestra, iní dobrovoľníci a deti z internátu. Deti, ktoré tu bývali, aj keď ich bolo veľa v jednej miestnosti, mali na ich pomery veľmi dobré podmienky. Mali tu napríklad sprchy, čo v dedine nemal asi nik. Normálne totiž žijú v malom domčeku z kameňov nahádzaných na sebe, prikrytých trstím, bez okien, spoločne so škrečkami, v tej miestnosti aj varia, umývajú sa len v studenej vode, bez mydla...

Nezabudnuteľný zážitok...

Jedným z najväčších zážitkov bolo pre mňa putovanie urny s kópiou tela don Bosca s jeho relikviami. Urna prišla aj do mestečka Cusco a pri tej príležitosti sme so všetkými deťmi navštívili Cusco. Pre väčšinu to bolo po prvý raz, čo sa dostali z okolia svojho bydliska. Cestou sme zažili

hľbu zábavy, ale aj trochu nepohodlia, keďže sme cestovali približne päť hodín natlačení v otvorenom kamióne a takmer celý čas sme museli stáť. Len tí najmenší mohli sedieť. Väčšine detí bolo zle, keďže sa viezli prvýkrát.

Vedela by si si predstaviť žiť tam dlhšie?

Keby tu nebola veľká vzdialenosť a tiež finančná bariéra a keby som mohla častejšie chodiť domov, určite áno, ale skôr v nižšie položených častiach Peru. V horách je život skutočne ťažký.

Zmenila misijná skúsenosť niečo v tvojom živote?

Zväčšil sa okruh ľudí, ktorí zanechali stopu v mojom srdci a na ktorých myslím v modlitbách. Zmenil sa aj môj postoj k materiálnym veciam.

Misia bola úžasná skúsenosť. Spoznala som novú krajinu a mnoho nových ľudí. Videla som a zistila, ako málo

SÚČASŤOU SALEZIÁNSKEJ MISIJNEJ STANICE JE I PEKÁREŇ.

stačí, aby sme boli šťastní a vlastne, čím viac vecí máme, tým viac sme spútaní. Pochopila som, že byť dobrým kresťanom, znamená v prvom rade byť dobrým človekom. Ak skutočne milujeme Boha, dokážeme milovať aj ľudí a naopak, ak máme radi ľudí vókol seba, určite nie sme ďaleko od Boha. ■